

CONCURRING OPINION

Case No. A28

Full Tribunal

پرونده شماره الف-۲۸

هیئت عمومی دیوان

تصمیم شماره : هیئت عمومی دیوان - الف ۲۸ - ۱۳۰

ایالات متحده آمریکا و

بانک فدرال رزرو نیویورک،

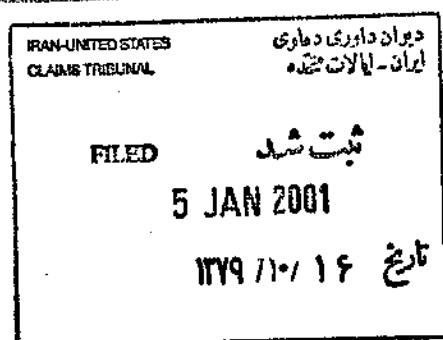
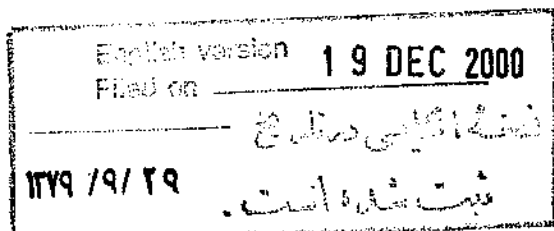
خواهانها،

و

جمهوری اسلامی ایران و

بانک مرکزی ایران،

خواندگان.

نظر موافق

۱- من در عین حال که با تصمیم صادره در پرونده حاضر کاملاً موافقم، اما این نظر را جداگانه می‌نویسم تا بر چند نکته، که معتقدم هر دو طرف باید مورد توجه قرار دهند، تأکید ورزم. وقتی که دیوان احراز می‌کند - چنانکه در تصمیم حاضر احراز نموده - که یکی از طرفین بیانیه های الجزایر از یکی از تعهدات مقرر در بیانیه ها تخلف کرده، لازم است وسیله مناسب برای جبران خسارت فراهم شود. وقتی که طرف دیگر متحمل زیانی شده باشد که قابل اندازه گیری و جبران به صورت خسارت نقدی باشد، اعطای چنین خسارتی مسلماً اقتضا دارد. در پرونده حاضر، ایالات متحده متحمل زیانی نشده است که بدان گونه قابل اندازه گیری و جبران باشد، اما تخلف - یعنی عمل نکردن به تعهد - ادامه دارد. در این اوضاع و احوال، دیوان موظف است که ماهیت تخلف و وظیفه طرف متخلف را به ایفای تعهد معاهده ای خود، فارغ از هر گونه دردسر و مزاحمتی که لازمه چنین ایفای تعهدی است، روشن کند.

۲- به نظر من، در تصمیم حاضر، دیوان وظیفه مزبور را بطور مؤثر انجام داده، به این صورت که تعهد ایران به ترمیم موجودی حساب تضمینی را به روشنی توضیح داده، و نقض تعهد مزبور توسط ایران از اواخر سال ۱۹۹۲ به بعد را احراز و اعلام کرده که دیوان انتظار دارد ایران به تعهد مذکور عمل کند. اگر تدبیر یا وسیله جبران خسارت به صورت "درخواست" یا

“دستور” ایفای تعهد بیان می‌شد، هیچ وزن و اعتبار بیشتری به این تصمیم نمی‌افزود. اگر چه دیوان اختیارات وسیعی برای اندیشیدن وسایل جبران خسارت دارد، اما دارای اختیارات دادگاههای داخلی برای اجرای آن وسایل نیست. معهذاً، ایران به موجب بیانیه های الجزایر، حقوق بین الملل و تصمیم حاضر، مکلف است که به تعهد خود نسبت به ترمیم [موجودی حساب تضمینی] عمل کند و دیوان نیز بدرستی از آن دولت انتظار چنین عملی را دارد.

۳- من اگر چه آماده نیز بودم که خواسته اضافی مورد تقاضای ایالات متحده را اجابت کنم، اما هم به بی سابقه بودن ماهیت اجابت خواسته و هم به این نکته توجه دارم که شاید اجابت خواسته حمل بر این شود که اعتمادی به اینکه ایران به تصمیم حاضر و تعهد معاهده ای خود عمل کند، وجود ندارد.

لايه، به تاريخ ۲۹ آذر ۱۳۷۹ برابر با ۱۹ دسامبر ۲۰۰۰

 جرج اچ. آلدریچ